

ner, vil jeg gerne omtale Toggangen i Vestjylland. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo), som omtalte disse Forhold og mente, at Vestjylland blev ret stiftmoderligt behandlet. Det er ganske rigtigt; vi faar ikke Posten her fra København før efter 3 Dages Forløb, og en saadan Ordning kan man dog vel ikke opretholde i Længden. Hvis jeg f. Eks. skriver hjem her fra i Dag og beder dem om at hente mig ved Stationen i Morgen Aften, faar de først mit Brev Mandag Eftermiddag, og formodentlig er jeg allerede rejst hjemmefra igen om Morgenen. Man kan ikke forlange, at Folk i Længden skal være tilfredse med saadanne Forhold. Jeg henstiller derfor, at der hurtigst muligt og helst straks sættes et Nattog i Gang til Vestjylland, saaledes at vi kan faa vor Post frem, og at vi tillige faar et hurtiggaaende Tog igennem Midtjylland. Jeg har ikke Tallene ved Haanden, men taler man med Stationerne derom, siger de, at der gaar saa mange Ekstratog, at man lige saa godt kunde gennemføre et normalt Tog, som vilde være til meget større Nytte for os alle sammen. Jeg henstiller meget varmt til den højtærede Trafikminister at tage dette Forhold under Overvejelse. En saadan Toggang er uden Sidestykke noget andet Sted i Landet.

Jeg skal nævne et andet Forhold, som man heller ikke forstaar. Naar man kommer fra Langaa og rejser til Holstebro og kører ind paa Struer Station 15 eller 16 Minutter før Kl. 7 om Aftenen, er der 4 Minutter i Forvejen gaaet et Tog til Holstebro. Hvis dette Tog kunde have ventet 4 Minutter, kunde det have taget de rejsende med videre til Holstebro og Herning i Stedet for, at de nu maa vente paa Struer Station det meste af 3 Kvarter. Det er ret uforstaaeligt for almindelige Mennesker, men det maa vel have sine Grunde, og jeg for mit Vedkommende kan ikke se anden Grund end den, at Restaurationen paa Struer Station skal have en lille Eks-traindtægt.

Det er disse smaa lokale Spørgsmaal, jeg har ønsket at henstille til de forskellige højtærede Ministre. Forhaabentlig vil de snarlig tage de nævnte Forhold under Overvejelse.

Kammersgaard: Det er ret almindeligt, at Socialdemokratiets Modstandere i politiske Debatter søger at drage mit Partis Stilling til det nationale og det kristelige frem for at faa Lejlighed til at bibringe Vælgerne den Forestilling, at Socialdemo-

kratiet mangler Sans for Betydningen af de nationale Værdier, og at de er Modstandere af Kristendommen. Ogsaa under denne Finanslovbehandling har der været noget af en indirekte Beskyldning fremme i samme Retning. Det er vel sagtens gjort under den Forudsætning, at naar en Beskyldning, selv om den er fejlagtig, bliver fremsat tilstrækkelig ofte, hænger der altid noget ved. Jeg vil ved denne som ved alle andre Lejligheder, hvor jeg hører en saadan Paastand fremsat eller en saadan Beskyldning rettet mod mit Parti, paa det allerbestemteste afvise den som uberettiget. Personlig er disse Følelser for mig en Realitet, som paa det allerbedste falder sammen med mit hele politiske Syn. Vi ønsker fra vor Side gennem vort politiske Arbejde at kalde paa Tjenersindet i Befolkningen, saa at ingen uforskyldt skal komme til at lide Nød, og ingen af det høje Tings Medlemmer vil sikkert benægte, at der er mange i vort Land, som lider uforskyldt Nød, navnlig i disse onde Tider, og at den største Elendighed trives Side om Side med den største Ødselhed og Pragt. Det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen) skildrede forleden for os de uhyggelige Boligforhold i Hovedstaden, og der er sikkert ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af denne Skildring. Det skal indrømmes, at Nød og Elendighed har mere ondt ved at skjule sig ude paa Landet, men det kan heller ikke nægtes, at vi træffer den til Overmaal derude. Der er f. Eks. langt tilbage, inden Boligforholdene for de fattige og gamle ude paa Landet kommer blot nogenlunde paa Højde med de Krav, der med Rette kan stilles. Jeg kommer i denne Forbindelse til at tænke paa de mange uheldige Opholdsrum for Tyendet, som Landarbejderorganisationerne med Rette har henledet Opmærksomheden paa. Mange af disse Forhold skaber naturnødvendigt en Bitterhed i Sindene, som med Tiden maa bære onde Frugter. Man behøver i denne Sammenhæng blot at tænke paa de uheldige Forhold, som Bolignøden afføder mange Steder, at tænke paa de Familier, der nu snart i Aarevis har været henviste til at bo i Barakker og i Gymnastiksale. Der maa nødvendigvis i slige Hjem opvokse en Slægt, hvis Haand bliver vendt mod alle. Baade i Skolen og paa Gaden er Børnene fra slige Hjem udsatte for at faa Baraknavnet hæftet paa sig, saa at de faar Følelsen af, at de hører til Samfundets Udsbud, og sligt avler let i Barnesindet en Bitterhed, som nødvendigvis maa bære